

החמסין הנורא ביותר של השנה — ואולי של שנים אחדות — הפך את הנגב לכבשן לווהט. במשך 48 שעות עברו בכבשן זה 70 צעירות וצעירים, בני המושבים הוותיקים, המשוטטים המושבעים ביותר של התנועה. יחפים, פצועי-רגליים, מיובשי-צמא, שוטטו

# דו-קרב ענו



הוא מעלה פלמייה, מורד תלול בקצה ואדי יורקעם, שהיונה אחד משיאי הטיול. הירידה התלוזה אילצה את המטיילים לזרוק את תרמיליהם בשעת הירידה, להשאיר רק מימיות.

## נאקב אליהוד

**כ**מס מוכותיו של הגיינג'י נפרשות מתחת לשלט אדום, המכריז בגאחה חגיגית שזה מלון חלירוחם לידו, בשורה ארוכה, שוכבים על האדמה בעירבוביה 70 בנות ובנים, נועצים את עיניהם במגורה הקטנה התלויה בכניסה, סביבה מתגודדים הנוכבים.

לאחרים יש פחות מזל. הם שוכבים על האדמה, הזרועה שברי סלעים קטנים, בצור מת היישוב הדרומי. גושים אפלים נעים במשטח, מתפשטים מקום לנה מרוחק ככל האפשר מתחת הדלק הסמוכה. ריח בנוזי, המעורב בשמן סמך, נודף ממנה.

קולות חנוקים של מקלטי טראנסיסטור בוקעים בצליל משונה מתחת לשמיכות. "איבתי את אהבתי בפורטופינו", מזמרת לדודה, בליווי קולן הוק והגיויין הצברי של הנערות, הנדחקות סביב מכשיר הרדיו.

הצומת בו מתכוננים 70 בני המושבים לבלות את הלילה הראשון של טיולם ה-46 נראה עלב מדי, תרבותי מדי בשביל המס' ילים, רובם צברים בני המושבים החתיקים, שביקשו כבר בלילה הראשון למצוא משהו מן הנוף הפראי של הנגב. הטרנאנסיסטורים, הקולות החזקים של הסרט ההודי בצריף המתפרק, והשקשוק הוק של מימי האגם הקרוב, מקלקלים קצת את האווירה.

הסרה הבדידות. המוהיקנים האחרונים, שלא נבנו עדיין לקשב המוחלט שכפה ה' טראנסיסטור הצורמני על המטיילים, מגמי כים את דיבורם, לחשים כמעט.

לילה נטול ירח. עננים נמוכים מסתירים אותו. הגיינג'י נשען מן ידו השמאלית ו' מסתכל בהם. מישוה מן הצד מציע לו סי' גריה, הוא מסרב. מתפתח ביניהם דו-שיח.

הגיינג'י הזה מפליא אותי. קודם עשה עלי רושם כאילו הוא אחד ה"דובים", ביטוי ישן-חדש של בן-מושב, שההרבי שלו לישון. התקרבותי מאחור.

"אצלנו דוקא חיים טובים", אומר לו שכנו, שהציע קודם את הסיגריה. "עובדים הרבה, אבל חיים לא רע."

"ואצלנו קשה", משיב הגיינג'י, שעלה בגיל צעיר מאירופה, חי שנים אחדות עם הריו באחד הקיבוצים בגליל.

"אגיד לך את האמת: אבא שלי אומר, ש' הכל תלוי איך מצליחים לסדר את מטה'כ' נסה."

אני ממשיך להתקרב בשקט, סקרן מאוד לש' מוע. אבל לא נעים שיתפסו אותי, כי כשי' נסענו לכאן, התידונו. אין לי חשק שהגיינג'י יתפוס אותי כשאני מאוין לשיחות "איני טימיות" שלו.

★ ★ ★

### שרה אינה רוצה לחטוא

**ר**ין כה וכה הדממה מופרת. אם יבוא האוטו השני תודיעו לי", קורא סייר הטיול, יגאל חסקין, בקול צרוד. "מי שיוודע הראשון, יקבל חבילת שוקולד!" "איזה גדולה או קטנה?" שואל מוטי גיית מכפר-וארבורג. חסקין לא עונה, כולם צוחקים.

(מוטי — הציגו אותו לפני עוד כשעלה לאוטו. הוא עתיד להיות המספר העיקרי של הטיול. כשמוטי מודיע כי לא ישתתף בטיול הקרוב, יורד מספר המטיילים בשליש.)

ספת-חול מלחה חמסין מתקרבת אלינו. אפשר לראות בבירור כיצד מתרומם ענן האבק וניצב כאנדרטה גבוהה וצרה. העסק אינו מוצא חן בעיני. אני נכנס



אורנטטיי, ממושב בצת בגליל העליון, ויתר על השימוש בחבל, ירד בהחלטה על טלע צדדי.

## שמעון



רובינק ממושב בית-שערים, שיר' דה את המעלה כשפניה מופנים כלפי המורד, אך גם היא נאלצה להיעזר בחבל.

## נטע

לשיכון משותף עם הבנות, במחנות-העבודה, מוכחת עכשיו כנוכח: לא נעים להביט עליהן ברגעים כאלו.

הסיגריה תקועה כבר בפיו של מוטי בן ה-17, כפיה אדומה מקיפה את צוארו. בסני טרו מבצבץ כתם שחחרר, קצה זקן דליל.



למטיילים שעות אחדות אחרי שנתקעו באמצע ואדי פזוקרה, שבעה קילומטרים ממעלה-העקרבים, ונאלצו לעכב את מסעם. בתמונה נראית אילנה קוזח, דקות ספורות אחרי שמילאה את מימיתה.

## המים הגיעו

אתרי שחילק באחד הטיולים הפיסית סיגירות אמריקאיות.

הצעתי למוטי להיכנס אתי. הוא אינו רוצה, מחכה ליד הכביש כדי להודיע ליגאל על הופעת המכונות של הקבוצה השניה, ולזכות בשוקולד.

אני נכנס לבדי. אילון שוכב במושב ה' אחורי, מוכן להירדם בישיבה, כדי לפנות לי מקום. במושב הקדמי שוכבת שרה נגב מבאר-טוביה. רגליה אינן מסתדרות עם ההגה הנמוך.

אילון מנסה את מזלו. "זה חטא שלא לחטוא בלילה כזה", הוא מפתה את שרה. היא מחייכת, מנסה לשרוט אותי בציפורניה המגודלות ליתר בטחון. משום מה היא מור צאת דוקא את היד שלי. "לילה טוב", והיא מסתובבת כשפניה אל החלון הקדמי.

... צחחות נרגשות. מישוה רץ אל מכו' נית'המאש של יגאל. זה ראובן. הוא הקדים את מוטי, הנושך את שפתיו. "שוקולד!" הוא צועק. "הם מגיעים!"

טעות. סתם אוטו-קאר, שהגו מחפש את בעל תחנת-הדלק. מוטי מבוסס. יש לו עוד שאנס. רק יגאל מודאג קצת. הוא חושש שקרה להם משהו. אולי לא קיבלו רישון-מעבר מהמושל הצבאי בבאר-שבע.

ה"דובים" חובבי-השינה אינם רוצים שה' קבוצה השניה תספיק להגיע הלילה. כי יגאל הרוה הבטיח להעיר אותם ברגע שה' מכונות תגיע מעפולה, להתחיל לצעוד.

★ ★ ★

### אודי מקפיץ בנות

**ק**רניים ראשונות של שמש נשלחות אלינו בצורה מזוהה. הן דוקרות את הפנים המנומנמים, כמו זריקת-כבד מכ' איבה. מוטי ער, גם אידו איתן, ישן לא הרחק ממנו, מתרוצץ בין תרמילי-הגב הורועים על הארץ. המכונות השניה הגיעה בשעה שרוב המטיילים כבר ישנו.

הבנות מנסות להסתדר, ממהרות להסתרק. הן ממצמצות בעיניהן העצומות, המסרבות להיפתח לרוחחה. משום מה נזכרת כי ה' סיבה היחידה בגללה התנגדתי בתנועת-הנוער

הוא מו' דמת או' מוטי ת' מעשן' הנהגי' על המ' המלאכה' השבילי' סוטים' תקועים.

כאן, מחפש בטיול אתכם על מכו' בדרך. מוטי אריאלי בתרמיל "כשיש עצמי בחברת לשר' מוכנה ביבה, אירי בו' חברותי ישנם הם או' הנוף. א' כתפיים, א'לית ו' הממשל' כזה. ש'ערים, שהתאח' כותיהן, הכנוז'



הגיע הצמאון הרב ש'י' כלב המדבר ללא מי' סבלו המטיילים מן השמש החזה, כששכבו תחת העצ'

## עד-נפשו